

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 704/2016
15.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Милунке Цветковић, Маје Ковачевић-Томић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.Н., због кривичног дела у саизвршилаштву тешка телесна повреда из члана 121. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Н., адв. З.М., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 11К бр. 300/14 од 16.09.2015. године и Вишег суда у Нишу Кж1 бр. 203/16 од 06.04.2016. године, у седници већа одржаној дана 15.06.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Н., адв. З.М., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 11К бр. 300/14 од 16.09.2015. године и Вишег суда у Нишу Кж1 бр. 203/16 од 06.04.2016. године у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку у вези члана 33. Кривичног законика и повреду члана 441. став 4. ЗКП, док се у осталом делу, исти захтев, **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу 11К бр. 300/14 од 16.09.2015. године, окривљени М.Ј. и М.Н., оглашени су кривим због кривичног дела у саизвршилаштву тешка телесна повреда из члана 121. став 1. у вези члана 33. КЗ за које су им изречене условне осуде тако што су им утврђене казне затвора у трајању од по шест месеци и одређено да се оне неће извршити ако окривљени у року од две године од дана правноснажности пресуде не учине друго кривично дело. Окривљени су обавезани да солидарно плате трошкове кривичног поступка у износу од 12.127,00 динара и оштећеном износ од 267.750,00 динара као и судски паушал у износу од по 7.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, док су правни следбеници оштећеног ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парницу.

Пресудом Вишег суда у Нишу Кж1 бр. 203/16 од 06.04.2016. године, одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Нишу, окривљеног М.Ј. и његовог браниоца као и браниоца окривљеног М.Н., а првостепена пресуда, потврђена.

Против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 11К бр. 300/14 од 16.09.2015. године и Вишег суда у Нишу Кж1 бр. 203/16 од 06.04.2016. године, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног М.Н., адв. З.М., због повреде члана 261. став 2. тачка 8), члана 264. ЗКП и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, повреде одредаба члана 33, члана 26. и члана 121. став 5. КЗ, с`предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине обе нижестепене пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, али пред потпуно измењеним већем или пак да исте преиначи тако што ће окривљеног ослободити кривице.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Н. у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 33. КЗ и повреду члана 441. став 1. ЗКП, је неоснован.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости, а како то из образложења захтева произилази, указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, наводима да је окривљени М.Н. правноснажном пресудом оглашен кривим и осуђен због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. у вези члана 33. КЗ које је извршио у саизвршилаштву са окривљеним М.Ј. По ставу браниоца окривљеног првостепени суд није утврдио у чему се састоји заједничко учествовање сваког од окривљених у извршењу предметног кривичног дела, па како то суд није утврдио то није ни могао применити одредбу члана 33. КЗ, у конкретном случају.

Истакнуте наводе захтева браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује неоснованим, а из следећих разлога:

Институт саизвршилаштво према одредби члана 33. КЗ постоји када више лица учествовањем у радњи извршења са умишљајем или из нехата заједнички изврше кривично дело, или остварујући заједничку одлуку другом радњом са умишљајем битно допринесу извршењу кривичног дела.

Из чињеничног описа датог у изреци првостепене пресуде се утврђује „да су окривљени М.Ј. и М.Н. у урачунљивом стању, након краће расправе, заједнички тешко телесно повредили оштећеног Н.Ј., ... на тај начин што су истог ухватили за надлактице руку и избацили га из просторије Удружења, те је оштећени пао и директно ударио бочном страном кука у тврду подлогу и задобио тешку телесну повреду ... при чему су били свесни да су могли учинити дело па су на то пристали“.

Поступајући на напред описани начин, по оцени Врховног касационог суда окривљени М.Н. и окривљени М.Ј. су у урачунљивом стању, заједнички деловали - учествовали у радњи извршења кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. у вези члана 33. КЗ, са умишљајем остварујући заједничку одлуку. Наиме, окривљени су заједнички тешко телесно повредили оштећеног Н.Ј. тако што су истог ухватили за надлактице руку, избацили га из просторија Удружења, којом приликом је оштећени пао и задобио тешку телесну повреду у виду прелома врата десне бутне кости, што значи да је код окривљених постојала свест о заједничком деловању, због чега су супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног о повреди закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, оцењени као неосновани.

Такође су неосновани и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује на повреду члана 441. став 4. у вези члана 261. став 2. тачка 8) и члана 264. ЗКП.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаним правноснажним пресудама приликом одлучивања о трошковима кривичног поступка, учињена повреда члана 441. став 4. у вези члана 261. став 2. тачка 8) и члан 264. ЗКП, коју бранилац образлаже тако што наводи да је суд обавезао окривљене да солидарно плате износ од 267.750,00 динара оштећеном, који је умро у току поступка, иако није имао ваљане доказе о томе ко је или ко су наследници односно правни следбеници оштећеног, -нема „решења о наслеђивању“ па је нејасно коме треба исплатити наведени износ, јер лице које се легитимисало као син оштећеног нема доказ – решење о наслеђивању. Осим тога по ставу браниоца окривљеног правни следбеници оштећеног Н.Ј. немају право на даљу накнаду трошкова кривичног поступка.

Међутим, одредбом члана 261. став 1. ЗКП поред осталог је прописано да су трошкови кривичног поступка издаци учињени поводом поступка од његовог покретања до његовог завршетка а ставом 2. тачка 8) истог члана, прописано је да исти обухватају нужне издатке оштећеног и његовог законског заступника, као и награду и нужне издатке његовог пуномоћника.

Чланом 264. став 3. ЗКП прописано је да ће суд у пресуди којом је више окривљених оглашено кривим, одредити колики ће део трошкова сносити сваки од њих, а ако то није могуће, одредиће да сви окривљени солидарно носе трошкове. Плаћање паушалног износа одредиће се за сваког окривљеног посебно.

Имајући у виду напред наведено по оцени Врховног касационог суда одлука о трошковима кривичног поступка у конкретном случају, донета је правилном применом одредбе члана 264. ЗКП, при чему је суд правилно окривљене обавезао да солидарно оштећеном, на име заступања од стране пуномоћника за 21 главни претрес (по 12.750,00 динара), исплати износ од 267.750,00 динара. С`тога се неосновано у захтеву за заштиту законитости указује на повреду одредбе члана 441. став 4. у вези члана 261. став 2. тачка 8) и члана 264. ЗКП.

Надаље, из образложења захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног произилази да указује и на повреду закона из члана 439. тачка 2. у вези члана 36. КЗ, која представља дозвољени разлог за подношење овог ванредног правног лека - захтева за заштиту законитости у смислу члана 485. став 4. ЗКП, међутим, бранилац исту образлаже тако што полемише са чињеничним утврђењима првостепеног суда а што представља недозвољени разлог за подношење овог ванредног правног лека, због чега је Врховни касациони суд исти - захтев у том делу одбацио као недозвољен.

Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева означава и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП док из образложења захтева произилази да указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП које представљају недозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП у којој одредби су таксативно набројане повреде због којих окривљени преко браниоца може поднети захтев за заштиту законитости. С`тога је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног и у том делу одбацио као недозвољен.

Из изнетих разлога Врховни касациони суд је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2. у вези члана 33. КЗ и повреду члана 441. став 4. у вези члана 261. став 2. тачка 8) и члана 264. ЗКП одбио као неосноване, док је исти захтев у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП те повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 36. КЗ одбацио као недозвољене и одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Зорица Стојковић,с.р.

Председник већа-судија,
Невенка Важић,с.р.